

BINNENLAND

3	Wetswinkel Aalst klaagt Pro-Deo-systeem aan.
3	Hoboken, het nieuwe Seveso.
4	Het doek valt over 'de Kempen.'
5	Sociale verkiezingen 1979 : De vrouw in de vakbond.
6	Doe-het-zelf voor werklozen.
7	Dader aanslag op wereldwinkel gaat vrijuit.
8	Bulo : ontslag op duistere redenen.

BUITENLAND

9-10-11	Derde Rusell-Tribunaal : over censuur in BRD "Made in Germany".
12-13	CELAM : Derde bisschoppenkonferentie van Latijns-Amerika.
13	Willem Dosma : een politiek gevangene in Nederland.

KOMMUNIKEES

14-15	- Recht op abortus - anticonceptie. Tegen gedwongen sterilisatie. De vrouw beslist. - De Basken hebben ook hun rechten, maar niet allemaal tegelijk. - Oostendse W.W. beklad. - België bestendigt en verzekert de apartheid-misdaad.

NIEUWE UITGAVEN

15	- Soldatenkrant. - Basistekst : stichting L. Lesoil.

RECHTZETTING

Betreft het artikel 'Hoe belangrijk zijn VMO & C°' (BPA 168, P 3-7)
- voor dit artikel werd als bron gebruikt : het Altinform-Persoverzicht over 'amnestie en fascisme'.

In BPA 166, artikel 'gastarbeid en werkloosheid':

- dit was een samenvatting van het dossier van Altinform 'Gastarbeid en werkloosheid'. Dit dossier is volledig verkrijgbaar bij :

ALTIFORM vzw

Kloosterstr. 63, 2000 ANTWERPEN.

De vzw BevrijdingsPersAgentschap verzamelt en verspreidt informatie over alle activiteiten die kaderen in de klassen- en bevrijdingsstrijd. Het BevrijdingsPersAgentschap wil een schakel vormen voor allen die al of niet georganiseerd, het kapitalisme fundamenteel in vraag stellen en/of strijden voor een socialistische maatschappij. Hier toe moet een korrespondentennet over heel Vlaanderen, in elk bedrijf en elke aktiehaard worden uitgebouwd!

Als jij ook met ideeën rondloopt om vanuit jouw streek of straat bijdragen te leveren, wacht dan niet langer, en neem contact op met de redactie te Leuven.

Je kan ook altijd op ons beroep doen om een vergadering bij te wonen, een perskonferentie of een betoging. Bel dan even naar de dichtsbijzijnde kern.

BPA/HASSELT

Rederijkerstraat 45/6
3500 HASSELT

BPA/KORTRIJK

Burgemeester Pijckestr., 40
8500 KORTRIJK

BPA/LEUVEN

Vlamingenstraat, 124
3000 LEUVEN (016/23.87.33.)

BPA/GENT

Minnemeers, 3
9000 GENT

BPA/ANTWERPEN

Cogels Osylei, 5
2600 BERCHEM (031/36.81.08.)

BPA

WEKELIJKS NIEUWSBULLETIN
VAN HET
BEVRIJDINGS PERSAGENTSCHAP

HOBOKEN, HET NIEUWE SEVESO.

Zaterdag 3 februari betoogden een 600 tal Hobokenaars tegen de voortdurende vervuiling van de Métallurgie. Toen op 24/feb. de omgeving van de fabriek tot op drie kilometer van de fabriek opnieuw vervuild werd door een zwarte roetneerslag, werd het zelfs de vroege gemeentevaders teveel. Er werd besloten tot een betoging van alle politieke partijen, samen met het actie-en ouderkomitee. Het werd zaterdag een rustige wandeling. Als de lucht in Hoboken niet zo vervuild zou zijn, zou men kunnen spreken van een rustige ochtendwandeling. Volgende slogans werden megedragen: Hoboken eist een gezond leefmilieu, de vervuiler moet betalen, voor de gezondheid van arbeiders

en bevolking, voor het jaar van het gezonde kind, voor behoud van de werkgelegenheid. Een belangrijke eis van het actie komitee is het uitbrengen van een veertiendaags verslag over de graad van vervuiling. Over deze eis werd niet gesproken op de betoging. Men kan zich vragen stellen, als een voltallig gemeentebestuur in eigen gemeente op straat moet komen. Wie er in Hoboken echt de baas speelt is wel duidelijk. In leefmilieu-kringen spreekt men van het langzame Seveso. De vervuiling in Hoboken is wel niet zo explosief, maar kan gedurende al die jaren samen wel even gevaarlijk worden of zijn.

DADER VAN AANSLAG OP WERELDWINKEL DEURNE
GAAT VRIJUIT.

Na het bekladden van de voorgevel van de Wereldwinkel van Oostende, werd nu de voorruit van de Wereldwinkel 'De Krik' in Deurne-Zuid ingesmeteten. Rechtse groeperingen gebruiken steeds meer geweld tegen weerloze verenigingen die ijveren voor een rechtvaardiger maatschappij.

Reeds maanden wordt de Wereldwinkel van Deurne getergd door steeds erger wordende aanslagen. Toen de wereldwinkel nog gevestigd was op de Herentalsebaan werden reeds verscheidene bedreigingen geuit, ruiten uitgeworpen, vensters beklad en uithangborden afgerukt. Samen met de verhuis werden ook de aanslagen erger. Nog voor de heropening van de winkel, werd het uitstalraam met een brandbom ingeworpen. Poging tot brandstichting in een bewoond huis is geen kleine misdaad. De eigenlijke daders werden nooit gevonden, ook al lieten ze na elke misdaad hun politieke identiteit kennen door middel van achtergelaten stickers. (VMO, Voorpost, ...)

Een laatste vernielingspoging mislukte doordat de dader op het daad betrappt werd. In zijn verklaring aan de politie zegt hij ondermeer het volgende: "Ik ben wel rechts gezind, meer uit sympathie dan dat ik politiek geëngageerd ben. Ik ben van mening dat als die linkse groeperingen geweld gebruiken om linkse terroristen te bevrijden en hiervoor steun oproepen, ze wel eens geleerd mochten worden. Op 15-9-'78 was ik thuis vertrokken. Ik was per fiets en had een lege wijnfles meegenomen met de bedoeling die ter hoogte van die winkel te werpen. Had ik nagedacht had ik het zeker niet gedaan. Ik wierp die

fles tegen het rolluik, maar ze viel stuk op het voetpad. Ik reed terug naar huis en ging een andere fles halen die ik weer in de richting van die woning wierp. Bij het lezen van een dagblad over de aanhouding van de Baader-Meinhoff-terroristen is bij mij de idee ontstaan.

De onderzoeksrechter wou het dossier zonder gevolg klasseren, wat weleens een teken aan de wand zou kunnen zijn. Niet enkel onze wereldwinkel, maar ook andere organisaties kregen te lijden onder deze vormen van geweld. De aanslag op deze winkel is geen alleenstaand feit, zodat de Wereldwinkel deze zaak voor de rechtbank beslecht wil zien, ook al ligt het niet in de bedoeling de betrokken persoon in kwestie zwaar gestraft te zien worden. De nadruk wordt gelegd op de laksheid van de rechtbank, de mogelijke opkomst van het fascisme en de laksheid van de overheid t.o.v. deze gebeurtenissen.

HET DOEK VALT OVER DE KEMPEN.

Van de ruwgeschat, duizend miljoen die de laatste 10 jaar onder de vorm van leningen en investeringen naar 'De Kempen' zijn gevloeid, zal de staat wel geen frank meer terugzien. Op zichzelf is dat natuurlijk niet zo erg, maar dat wordt het wel als je weet dat van de 1200 werknemers 10 jaar geleden er vandaag geen enkele meer overblijft. Hoe het allemaal zo ver is kunnen komen zal wel nooit juist geweten zijn, feit is in elk geval dat de arbeiders geen enkele schuld treft, want alles werd boven hun hoofden geregeld zonder dat zij, al was het maar 1 enkele keer, hun stem konden laten horen.

De toestand bij 'de Kempen' is rondtuit hopeloos. Het commercieel apparaat is nagenoeg totaal in elkaar gezakt: tot voor kort haalde het meubelbedrijf nog een omzet van 80 miljoen per maand, voor december was dat nog maar 27 miljoen, en voor januari liggen de verwachtingen niet boven de 15 miljoen.

Die fatale achteruitgang dient in hoofdzaak toegeschreven aan een totaal onverantwoorde manier van rationaliseren die de laatste maanden werd doorgevoerd.

Zoals bekend (zie BPA 156) zou 'de Kempen', na anderhalf jaar in handen van de staat zijn geweest, terug door privé-initiatief overgenomen worden. In oktober had het bedrijf het concordaat met boedel-afstand aangevraagd omdat gepland was dat Joo Van Pelt, een meubelfabrikant uit Burcht, de zaak zou overnemen. Van Pelt had echter zijn eisen: de NIM moest in zijn eigen bedrijf een participatie nemen ten belope van 100 miljoen, die dan overgeschreven zouden worden naar de Kempen. Een honderdvijftigtal werknemers zouden moeten afvloeien en de overgenomen werknemers (400) verliezen anciënniteit en verworven rechten. De ontslagvergoedingen voor de afgedankte bedienden bleken geen probleem te zijn: 'de Kempen' zelf bleek het nodige geld wel niet te kunnen opbrengen, maar geen nood, de NMKN wordt ingeschakeld en schiet 50 miljoen voor. De vraag of het doodzieke bedrijf die lening ooit zou kunnen terugbetalen wordt niet gesteld.

Terwijl de aanvraag voor een concordaat bij de rechtbank in behandeling was kon 'de Kempen' dus rustig verder draaien. Buiten de 150 afdankingen, die, tussen haakjes, niet de minste sociale onrust onder de werknemers verwekte, was er geen vuiltje aan de lucht. Die afdankingen werden echter commercieel op een

bijzonder ongelukkige wijze doorgevoerd: van het distributie en vertegenwoordigerspersoneel bleef bij wijze van spreken, geen man meer over.

In november blijkt dat het bedrijf zelfs geen verkoper meer heeft om deel te nemen aan de jaarlijkse meubelbeurs. De ontslagen vertegenwoordigers worden tijdelijk weer ingehuurd maar, ook die ultieme maatregel kan de verloedering van 'de Kempen' niet tegenhouden. De verkoop daalt snel: van november tot januari met 75 %

Het gaat dus finaal bergaf met de Kempen, en ook de kansen op een overname door Van Pelt staan op vriespunt. Van Pelt wil echter nog wel, maar stelt aan Vlaamse Streekconomie als compensatie een bijkomende eis: de staat moet de last van de opzeggingsvergoedingen van de afgedankte bedienden dragen. Op Streekconomie heeft men daarvoor geen formele waarborgen kunnen geven, zodat Van Pelt zijn koperskandidatuur intrekt. Een dag later spreekt de Rechtbank van Koophandel het faillissement uit over 'de Kempen'.

Met dit, eigenlijk onverwachte, faillissement wordt op een brutale manier een einde gemaakt aan de lijdensweg van een bedrijf dat niet gedoemd was te verdwijnen, maar dat dat in de huidige omstandigheden wel moest. Het onderzoek naar de schulden van dit alles zal het bedrijf wel niet uit zijn as doen verrijzen, maar kan ons in elk geval veel leren over de economische politiek in ons land en de manier van bedrijfsvoeren. Want nog niet zo lang geleden was de Kempen 's lands leidend meubelbedrijf en het grootste in zijn soort in Europa. Achteraf bekeken blijkt dat weinig of niets te maken te hebben gehad met de gewiekste ondernemingskunst van vader Adriaen

sen, maar veeleer met de meubeleem van de vijftiger en zestiger jaren. Een gunstige economische wind dus die toevallig 20 jaar in de goede richting waaide. Wanneer in het begin van de zeventiger jaren echter de eerste tekenen van een economisch crisis zich aandienen, blijkt hoe wankel het 1200 man imperium op z'n vesting staat. Plots blijkt het nodig dat men voor de eerste keer een heuse ekonoom in het bedrijf meet halen. Plots gaat men ook voor de eerste keer een boekhouding bijhouden, maar zelfs tot op de dag van vandaag is men daar nog niet serieus in geslaagd. Plots meet men ook de produktie gaan diversifieren en meer dan één (Frankr.) afzetmarkt kiezen.

Het mag allemaal echter niet meer baten: een bedrijf als 'de Kempen' mag nu eenmaal niet gerund worden door een vader en zijn zonen op een 19e eeuwse manier. Terwijl het bedrijf al ettelijke honderden miljoenen staatssteun opgesloopt heeft, maar geen tekennen van beterschap vertoont, acht de overheid de tijd rijp om zich met de zaak te bemoeien: ze koopt de zaak op en installeert een nieuwe top.

Maar ook deze nieuwe ploeg geeft weinig blijk van enig verlicht economisch inzicht. Via het inpompen van weer eens een paar honderd miljoen en het afdanken van weer eens een paar honderd werknemers gaat het een jaar of twee terug goed, d.w.z. de dalende omzetlijn kan gestopt worden, maar van groei is geen sprake. Het bedrijf wordt duidelijk langzaam maar recht gebouwd door steeds nieuwe geldtransfusies: een kind zou het ook kunnen. Van serieus marktonderzoek is geen sprake, erger nog, de ene blunder na de andere stapelt zich op, getuige hiervan het liquideren van het levensnoodzakelijk commercieel circuit.

Nu 'de Kempen' definitief failliet is, en het hele geval in de pers zo'n aandacht heeft gekregen, duiken van overal weer nieuwe kopers op. Althans zo luiden de laatste berichten. Want in een streek als de noorderkempen, die toch al sterk door werkloosheid is getroffen, mag zo'n bedrijf niet overkop gaan. De staat zal dus uiteindelijk, onder druk, wel terug met een hoop geld over de brug komen om het bedrijf te "redden", en dat rieken die kopers ook.

SOCIALE VERKIEZINGEN: DE VROUW IN DE VAKBOND.

Men zegt dikwijls dat de participatie van de vrouwen aan het syndicale werk zwak is; nochtans merken we bij de sociale verkiezingen een veel grotere deelname van de vrouwen dan op politiek vlak. Maar deze deelname is niet gelijk verdeeld over de verscheidene niveau's van de vakbonden. De mannelijke hegemonie weegt nog steeds zwaar door in de syndicale structuren. Dit heeft voor gevolg dat de man het referentiekriterium bij uitstek vormt bij de syndicale activiteiten en eisen. Ook zijn het meestal mannen die beslissingen treffen over de politieke situatie van de arbeidsters, over de fundamentele problemen als de professionele vorming en het overdreven arbeidstempo komen hierbij aan bod.

Hoewel men natuurlijk pas helemaal tevreden kan zijn als er een volledige proportionele gelijkheid bestaat tussen de deelname van vrouwen en mannen als kandidaten bij de sociale verkiezingen is de situatie toch al fel verbeterd. Bij de verkiezingen van '75 maakten de vrouwen 27,5% uit van het kiezerspubliek, voor de ondernemingsraden, en ze behaalden 22,5% van de zetels. Voor de komitees voor veiligheid en gezondheid waren de verhoudingen 29,4 % en 24,6 %.

Als men ziet dat de gemiddelde deelname van de vrouwen aan de gemeenteraden maar 5 % van de zetels bedraagt, terwijl ze 53 % van het kiezerspubliek uitmaken, dan is de situatie bij de sociale verkiezingen heel wat rooskleuriger.

De Syndicale Structuren.

De vrouwen, één derde van het aantal gesyndiceerden, mogen dan wel redelijk vertegenwoordigd zijn op het niveau van de ondernemingsraden en de komitees voor veiligheid, op de andere niveau's zijn ze nauwelijks te vinden. Hoe meer men stijgt op de syndicale ladder hoe minder vrouwen iets in de syndicale pap te brokken hebben. Onderstaand schema dat van 1975 dateert, behoeft geen commentaar.

De dubbele rol van de werkende vrouw

O een syndicale carrière te maken, zelfs om maar een beetje meer te kunnen participeren aan het syndicale leven, dan een pas-

sieve aanhanger, heeft een vrouw behoefte aan vrije tijd. De meeste arbeidsters komen die tekort. Vooral bij de werkende moeders is elke minuut geteld. Zij vervullen een dubbele dagtaak: dag na dag voor en na de betaalde arbeidsuren is het onbetaalde werk daar van huisvrouw, inkoopster, kokkin, kinderverzorgster, ... De mannelijke partner neemt doorgaans maar een klein deel van de huishoudelijke taken op zich. Een actieve syndicale bijdrage betekent dus een drievoudige dagtaak voor vele vrouwen.

Ook voor het louter volgen van syndicale vormingsactiviteiten heeft de vrouw meestal te weinig tijd, ze moet werken tot de kinderen groot zijn om het huis alleen te kunnen achterlaten.

Ook speelt het gebrek aan collectieve voorzieningen voor de opvang van kinderen en ook het feit dat de vrouw meestal minder dan de man over een eigen transportmiddel beschikt, speelt een belemmerende rol.

Naast dit gebrek aan tijd en materiële mogelijkheden is de grote hinderpaal voor de doorstroming van de vrouw in de syndicale beweging nog steeds de vrouw-aan-de-haard mentaliteit van de man. Er bestaat een algemeen voorkomende ambigue toon van anti-feminisme die gepaard gaat met een soort galanterie: als een vrouw een plaats met aanzien bekleedt, hoort men 'voor een vrouw niet slecht', of als een vrouw een zekere autoriteit heeft over de man, 'het is de omgekeerde wereld'.

Als vrouwen dan toch regelmatig aangezet worden om zich kandidaat te stellen voor de ondernemingsraad en de komitees voor veiligheid en gezondheid, dan gebeurt dat niet zelden met propagandistische bijbedoelingen. Ook is het zo dat een vrouw veel vatbaarder is voor kritiek als er iets misloopt. "Als je als linkse militante een standpunt inneemt, heeft er geen discussie plaats, maar er wordt je onmiddellijk verteld dat je naïef bent, nog moet leren", schreef onlangs een militante in een lezerbrief van het weekblad Rood.

Hopelijk zullen de acties van de arbeidsters van SALIK en RCA de ogen van de mannelijke meerderheid in de vakbonden openen en aantonen dat ze niet zo naïef zijn, en zeker het eigen lot even goed in handen kunnen nemen.

	mannen	vrouwen
Voor het ACV		
college van permanenten		
- van de centrales	347	5
- van de federaties	142	20
Nationaal Komitee		
- afgevaardigden van de centrales	154	2
- afgevaardigden van de federaties	77	6
bureau	31	2
Voor het ABVV		
Permanente syndicale verantwoordelijken	700	15
nationale verantwoordelijken voor de beroepencentrales	96	1
Uitvoerend bureau	37	2
Nationaal secretariaat.	6	0

DOE HET ZELF VOOR WERKLOZEN.

In tegenstelling tot de werkloosheid die onbekende hoogten scheert, (op 15 februari werd een nieuw historisch rekord gevestigd van 308.195 volledig - en meer dan 200.000 gedeeltelijk werklozen), brandt de werklozenwerking maar op een laag pitje. Veel van de initiatieven kennen maar een matig succes. Vorige week stelden wij de werking van de KAJ voor, deze week doen wij de toer van enkele organisaties.

WERKLOZENWERKING :

EEN NOODZAAK

Enkele jaren terug heeft het Limburgs Instituut voor samenlevingsopbouw massale enkeites verricht onder de werklozen in die provincie : de konklusies waren duidelijk en niet mis te verstaan : de overgrote meerderheid van de werklozen willen in de eerste plaats werken, maar tijdens de periode van werkloosheid voelen zij de behoefte hun tijd op te vullen met creativiteit, algemene vorming en zinvol werk.

De controlesfeer waarin de werkloosheidsreglementering sterk zweeft wordt daarvoor als remmend ervaren.

De Stichting Lodewijk De Raedt van haar kant begon een actie-onderzoek bij een steekproef van 400 werkende en werkloze jongeren. Zij werden ondervraagd over hun problemen en interesses. Toen aan het eind van het onderzoek gepeogd werd de jongeren rond de zelf gekozen interesses samen te brengen, daagden er slechts 5 op. De behoefte bestaat, maar de meeste jongeren kunnen blijkbaar de volgende stap niet zetten.

JOBDIENST.

De werkloze wil uiteraard op de eerste plaats werk. Sommige organisaties willen hem daarbij helpen door de aankondigingen uit de kranten en de advertentiebladen in een meer systematische vorm terug aan te bieden. Het Centrum voor Werkende Jongeren van Turnhout controleert 'voor alle zekerheid' de advertenties noemens voor ze door te spelen. Een praktijk die wel leerzaam zou kunnen zijn voor diegenen die nu nog van de daken schreeuwen dat er werk genoeg is. De ervaring leert dat er een groot deel plaatsaanbiedingen gewoon reclameadvertenties voor de firma in kwestie zijn: zie maar eens hoe goed wij werken, bij ons is er nog werk genoeg. Een ander deel betreft

vacatures die reeds voldaan zijn maar die reglementair publiek moeten gemaakt worden via de media. Dit soort jobdienst is een erg frustrerende bezigheid dus. Een reden waarom ook het centrum van Werkende Jongeren van Brussel er mee gestopt is, ook al zat het technisch zo sterk in mekaar dat de inspecteurs van de RVA (Toch wel het grootste plaatsingsbureau) eens kwamen kijken hoe het allemaal in het werk ging.

ATELIERS.

Als men werkloos is heeft men tijd zat, en dan kan men zich bezighouden met 'zaken die hem interesseren. Dat zou op het eerste zicht de ideologie van de dopateliers kunnen zijn. De werkelijkheid leert dat er meestal meer achter zit. Eerst dient nog gesteld dat bij de dopateliers de bijscholing of beroepsopleiding niet centraal staat, wat wel het geval is bij de cursussen van de Limburgse raad voor de Jeugd, waar daktylo, opvoedkunde, boekhoudkunde, en talen op het programma staan, naast sport en aktualiteit. Bij het Centrum voor Werkende Jongeren van Brussel werden de vroegere werklozenateliers omgevormd tot zaterdagse bijeenkomsten waar nu ook de werkende jongeren naar toe kunnen komen. Het vroegere atelier dat tijdens de week liep en waarvoor men vrijstelling van stempelcontrole kon krijgen, beklemdoende volgens de initiatiefnemers te sterk het feit van werkloos zijn. Door die bijeenkomsten, waar men leerde koken, electriciteit leggen en dergelijke, poogt men een categorie van werkende en werkloze jongeren aan te trekken die zich onvoldoende mondeling kunnen uitdrukken om zich door het normale vormingswerk aangetrokken te voelen. Voor hen probeert men in het atelier de stap te zetten naar nadenken over het energieverbruik via het leggen van electriciteit, van leren koken naar voedselgevoonten. Voor het overige probeert

men zoveel mogelijk de remmingen inzake verbale expressie weg te werken. Want daar komt het er bij de jonge werkloze toch op aan, zowel bij sollicitaties, als bij conflicten met de RVA, of bij de omgang met dienstverlenende instanties.

Een recentere initiatief is het dopatelier van Hasselt. Hierbij ging men er op Wereldscholen van uit dat de idee van de bestaande dopkomitees (die meestal bestaan uit mensen die ideologisch al het verst staan op de duur ontmoedigend werkt. In het dopatelier meent men een model gevonden te hebben dat aanslaat bij een groot publiek en dat kan groeien naar de oplossing van de werkloosheid. Elke dinsdag komen de ganse dag een aantal mensen bijeen om creatieve technieken aan te leren en onderwerpen van algemene vorming, zoals bv. de bezetting van Salik, de rechten van de dopper onder ogen te nemen.

Doorheen het hele project is er echter een derde en vierde doelstelling gegroeid: men wil het individualisme doorbreken en een groep vormen, en onlangs heeft men beslist het dopatelier om te vormen tot een politiek-sociale coöperatieve, waarbij mensen enerzijds van hun hobby hun beroep kunnen maken en anderzijds toch actief en kollektief kunnen deelnemen aan bepaalde acties. Dit heeft een nieuwe dimensie aan de werklozenwerking toegevoegd: werklozen die samenkomen om zelf werkplaatsen te scheppen, een alternatieve tewerkstelling uit te bouwen in de richting van -de in Nederland reeds bestaande- Mens en Maatschappijvriendelijke Ondernemingen (MEMOS). Is dit het model voor de toekomst of slechts een illusie die niets bijbrengt voor de grote meerderheid van de werklozen?

WETSWINKEL AALST KLAAGT PRO-DEO SYSTEEM AAN.

In onze welvaartstaat zijn er nog steeds heel wat mensen die geen advocaat kunnen betalen. Een advocaat kost immers een pak geld en onder andere daarom kunnen die mensen hun rechten niet uitoefenen. Om hieraan te verhelpen schrijft de wet voor dat de orde der advocaten in dat geval moet instaan voor een gratis of goedkope advocaat : het zogenaamde "pro-deo" systeem.

De orde der advocaten van Dendermonde blijft hier op een bescheiden manier in gebreke : een pro-deo bekomen is daar een vernederende lijdensweg. Vooreerst moet je naar de ontvanger van de belastingen en naar het politiebureau voor een verklaring van onvermogen. Daarna kan je voor gans het gebied (Dendermonde, Lokeren, Ninove, Aalst, Sint-Niklaas, Beveren ...) alleen terecht in het paleis van justitie te Dendermonde. En dit slechts twee maal in de maand, tijdens de werkuren.

Eenmaal je daar geraakt, wordt je er omringd door een troep verklede heren, aan wie je je probleem - hoe delikaat ook - moet uiteenzetten. Die heren beslissen dan totaal willekeurig of je een advocaat krijgt, welke advocaat je krijgt en hoeveel je hem moet betalen. Bovendien krijg je steeds een "leerling"-advocaat (stageair) toegewezen, die nog niet altijd over voldoende ervaring beschikt.

Wetswinkel ijvert voor een rechtshulp die toegankelijk is voor iedereen. Daarom eist zij dat volgende minimum-voorwaarden op korte termijn worden gerealiseerd :

1. EEN PRO-DEO BUREAU PER VREDEGERECHT.

Decentralisatie is allernoodzakelijkst. Het gaat niet op dat bv. een rechtzoekende met een huurschil die in Doel woont, om 5 uur moet opstaan om ooit om 10 uur in Dendermonde te geraken. Bedenk dat on- en minvermogenen zich met het openbaar vervoer moeten bereiden. Om een minimum bereikbaarheid te kunnen garanderen, moet het pro-deo bureau zetelen per gerechtelijk kanton.

2. EEN TOEGANKELIJKE PLAATS, GEEN PALEIS OF GERECHTSGEBOUW.

Het pro-deo bureau moet uit zijn ivoren toren komen, naar de

rechtzoekende toe. Een pro-deo bureau tussen burelen van parket, onderzoeksrechter e.d. is geenszins van aard om iemand die een advocaat nodig heeft, in alle goedmoedsrust binnen te doen stappen. Integendeel, het schrikt hem af, het werkt sterk drempel-verhogend.

3. AANGEPASTE OPENINGSUREN, DUS OOK 'S AVONDS OF 'S ZATERDAGS.

De mensen dwingen een dag werkverlet te nemen, is duidelijk onverantwoord. Op die manier verliezen ze al geld, vooraleer ze aan een gratis of goedkope advocaat toe zijn. Wil een pro-deo bureau enige efficiëntie hebben, dan moet het toch op zijn minst buiten de werkuren toegankelijk zijn. Bovendien kan men zich afvragen of twee maal in de maand niet te weinig is. Sommige dringende gevallen eisen een veel snellere aanpak.

4. VASTSTAANDE TOEKENNINGSVOORWAARDEN EN TARIEVEN, GEEN WILLEKEUR.

Iemand die zich tot het bureau wendt moet weten waar hij aan toe is en niet afhangen van de willekeur van de heren aldaar. Daarvoor moeten een aantal vaststaande criteria voorhanden zijn :
- wie heeft recht op een pro-deo?
- voor welke gevallen heeft men recht op een pro-deo?
- hoeveel moet betaald worden?
Een rechtzoekende heeft dan niet als het ware te gaan bedelen, maar weet vooraf waar hij aan toe is, waar hij recht op heeft.

5. DE NODIGE DISKRETIE, MET HOOGSTENS DRIE ADVOKATEN.

Het is voor niets nodig dat er een ganse hoop "kollega's" meeluisteren als de pro-deo aan in spe zijn probleem komt uitleggen. Het zou getuigen van een minimum aan tact, als men de gevallen met de nodige diskretie behandelde. Het is tenslotte al moeilijk genoeg om soms zeer delicate problemen te verduidelijken. Denken we bijvoorbeeld maar aan echtelijke moeilijkheden.

6. GRATIS JURIDISCH ADVIES, NAAST PROCESBIJSTAND.

Niet enkel in geval men wil procederen, of in geval men zich moet verdedigen, maar ook voor een eenvoudig advies moet men zich tot het bureau kunnen wenden ! Het gaat niet op dat om het even wie

die van zijn rechten op de hoogte wil zijn, 1000 frank moet neertellen voor een gewoon advies.

7. VEREENVOUDIGING VAN PROCEDURE EN FORMALITEITEN.

Waarom is het niet mogelijk om zich rechtstreeks tot een raadsman te wenden, die er dan voor zorgt dat de zaak "pro-deo" behandeld wordt ? Is het echt noodzakelijk dat de rechtzoekende die vernederende weg via belastingen en politiebureau moet doen, om zijn rechten te realiseren ?

8. VRIJE KEUZE VAN RAADSMAN. EN NIET ENKEL STAGIAIRS.

Waarom telt het zo heilige principe dat de vrije keuze van raadsman moet gegarandeerd zijn, plots niet meer mee als het om on- en minvermogenen gaat ? Waarom krijgen pro-deo deans steeds een stagiair toegewezen ? Zij hebben toch evenveel recht op een meer ervaren advocaat. Pro-deo deans zijn geen proefkonijnen ! De pro-deo is niet automatisch een stagiairs-kwestie.

9. RUIME BEKENDMAKING VAN HET BESTAAN EN DE WERKING VAN HET BUREAU.

Wil het pro-deo bureau zijn taak naar behoren vervullen, dan moet het publiek op de hoogte zijn van het bestaan en de functie ervan. De nodige inspanningen moeten dan ook gedaan worden om "reklame" te maken. De mensen moeten weten :
- wat het is
- waar het is
- wanneer het open is
- of ze er terecht kunnen.

Tot daar deze minimum eisen. Nochtans biedt een goed-funktionierend pro-deo bureau geenszins een oplossing voor het ganse rechtshulp-systeem. Hiervoor zijn verregaande veranderingen, op nationaal niveau, noodzakelijk. Het woord en vooral de daad is nu aan de balie van Dendermonde.

KANTOORMEUBELN BULO: WILLEKEURIG ONTSLAG.

Afgelopen donderdag, 1 februari, vijf minuten voor het einde van haar dagtaak, kreeg Annie Q., werkzaam in het bedrijf voor kantoormeubelen Bulo in Edegem, haar ontslagbrief. Een willekeurige beslissing met een vreemd tintje aan.

Het bedrijf Bulo wordt geleid door een groep beheerders die er hun eigen ideeën op nahouden. Het bedrijf telt 60 personeelsleden dus genoeg om een comité voor veiligheid en hygiëne op te richten. Maar de directie was van oordeel dat dat kon leiden tot scheve situaties, agitatie misschien, en ze besloten het bedrijf op te delen in drie eenheden: Bulo, A + B kantoorinrichtingen, en Albureau. Zo ontsnapte het bedrijf destijds aan het veiligheidscomité. Ook vakbonden zijn niet welkom; de enkele mensen die toch gesyndiceerd zijn kunnen niet belletten dat door intimidatie en druk alles in het werk wordt gesteld opdat het personeel niet bij een vakbond aansluit.

Waarom? Vermoedelijk omdat een vakbond de leden al eens in bescherming neemt tegen aangevochten maatregelen van een bedrijfsleiding, en dat heeft de directie-leiding liever niet.

Naast de bedrijfsleiding heeft de onderneming enkele verkopers die de klanten rondleiden in de ruime tentoonstellingsruimte, enkele bedienden die de facturen bijhouden en dan een aantal arbeiders die ook de meubelen ten huize bestellen.

In het voorbije jaar werden een zestal personeelsleden ontslagen. In een zo klein bedrijf heeft een personeelslid (als hij niet bij een vakbond zit) geen verhaal tegen een beslissing van hogerhand. Een receptioniste vloog eerder al buiten omdat ze 'te zuur keek', aldus de directie. Het ontslag van vorige donderdag was weer een staaltje van willekeur. Van de zeven vrouwelijke bedienden vloog er één buiten. In de ontslagbrief die haar werd overhandigd stond geen reden voor de afkanking. Mondeling kreeg ze te horen dat het was 'wegens haar gedrag de laatste maanden'. In een gesprek met ons vertelde de

ontslagene over de willekeur en de pesterijen vanwege de bedrijfsleiding, die het werken er erg onaangenaam maakte. De bedienden die op de tweede verdieping hun kantoren hadden, mochten b.v. in de zomer hun vensters niet openzetten. Reden aldus de leiding was: 'de klanten vinden dat een teken van slordigheid'. Deze bedienden voelden zich speciaal geïsoleerd. Als ze vijf minuten te laat komen krijgen ze een zware uitbrander, terwijl men het beneden, veel minder nauw neemt met de tijdsregeling. Als een lid van de beheerraad enkele dagen stomdronken door het bedrijf zeilt, wordt daar niets over gezegd. Hoewel er ook in het magazijn ontevredenheid heerst bij het personeel is de vlam vooral bij de bedienden in de pan geslagen naar aanleiding van het ontslag van A.Q. Het blijkt overigens dat vier van de bedienden geen kontrakt hebben en de patroon is evenmin geneigd hen er een te geven.

De laatste tijd was er weer ongenoegen wegens een eindejaarspremie. Een bediende had niets gekregen. De anderen waren bijgesprongen waardoor ze 8.000 fr. ontving. Een ander punt was dat de bedienden allemaal een verschillende lonen uitbetaald kregen. De leiding legde dat uit als 'anciënniteit' wat echter helemaal niet klopte. Toen ze met enkelen om uitleg vroegen bij de patroon maakte deze zich weer eens kwaad.

De thans ontslagene is iemand die op haar rechten staat, voor zover dat zulks in zo'n bedrijfjes mogelijk is. De directie wil het nu zo voorstellen alsof zij de aanstoker is geweest van het protest de laatste tijd.

De morgen na haar ontslag ging ze weer naar het werk, doch ze mocht niet binnen. Uit solidariteit weigerden de andere zes bedienden

aan het werk te gaan, tot gramscap van de patroon en tot verwondering van de klanten. Zo bleven ze tot de middag buiten en na het eten begon een lange confrontatie met de zes. Annie mocht in geen geval binnen, en de leiding. De directeur zelf was met vakantie. (Voor de klanten op zakenreis) De leiding probeerde de zes mensen te kalmeren en los te weken van de ontslagene. Ze zaten blijkbaar lelijk in hun maag met het 'menselijk opzicht t.o.v. de klanten die daar een groep stakers aan de tentoonstellingszaal zouden zien. Voor het ontslag kregen de bedienden van de leiding te horen dat het eigenlijk om politieke redenen was dat Annie ontslagen was, hoe vaak ook, want harde feiten konden zij daar niet voor hebben.

Ook vrijdagmiddag werd er niet gewerkt. Maar deze week maandag ging de zes toch weer binnen. Het bleek dat de directie kwaad was wegens de staking van vrijdag. Ze dreigden met allerlei sancties tegen wie nog verder zijn mond dierf open doen.

Tot zover het gebeurde.

In het hele bedrijf is er in het tienjarig bestaan nog nooit gestaakt of actie gevoerd, de mensen hebben geen strijdervaring. Het is in die omstandigheden dan ook dubbel moeilijk iemand terug te laten aannemen. Want daarvoor is een grote eensgezinde solidariteit nodig. Dit geval toont weer eens de willekeur van een bedrijfsleiding in een kleinere onderneming, waar men ontslagbrieven meent te kunnen uitdelen als het past, en tot spijt van werknemers die op hun rechten staan.

DERDE RUSSELL-TRIBUNAAL OVER CENSUR IN.

DE BRD: 'MADE IN GERMANY'.

'Censuur. Waar bestaat in de meest vrije staat, die de Duitsers ooit bezaten, censuur? Het tribunaal deed er goed aan zijn eigen bestaansrecht te censureren. Enige jaren terug hield het een zittingsperiode over de 'volkerenmoord en oorlogsmisdaden' van de Amerikanen in Vietnam. De voortzetting van deze sessie schijnen de zelfingenomen tribunaalisten vergeten te zijn. Want: waar is het Russell-tribunaal over de huidige kommunistische diktatuur in Vietnam?' (naar Bevrijding, n°1, '79)

Een citaat uit de Bayernkurier van 6 januari over het derde internationale Russell-Tribunaal. De tweede zitting van dit tribunaal vond van 3 t/m 8 januari plaats in de Stadthalle van de Keulse wijk Mülheim. Het ging dit keer in Keulen om 3 thema's: schending van de mensenrechten door censuur (hierbij werd niet slechts de strafrechtelijk vaststelbare censuur volgens de beruchte §§88a, 130a en 90a onderzocht, maar ook de maatregelen die genomen zijn bij theater, radio en televisie, bibliotheken en schoolkranten); de organisatie en werkwijze van de Verfassungsschutz de Duitse binnenlandse veiligheidsdienst (de steeds toenemende invloed van deze dienst, het doorspelen van informatie aan het bedrijfsleven, de internationale samenwerking en de koppeling politieapparaat- veiligheidsdienst) en ten derde de beknotting van de rechten van beklaagden en advocaten in de strafprocessen.

Het klimaat waarin deze zitting plaatsvond verschilde nogal van de eerste zitting in het voorjaar van 1978. Terwijl toen alles plaatsvond onder publieke pertinente afwijzing van regering, partijen en vakbonden, gepaard gaande met het bewust in een kwaad daglicht stellen van de juryleden, scheen men deze keer besloten te hebben het geheel dood te zwijgen.

De openbaarheid heeft dan ook nauwelijks iets van het tribunaal ervaren.

Uit de openingsrede van Vladimir Dedijer, de voorzitter van het tribunaal, bleek dat officiële Westduitse instanties weer druk hebben uitgeoefend op leden van de internationale jury, buitenlandse

regeringen en Duitse getuigen van het tribunaal weg te blijven. De vorige keer identificeerden SPD en FDP zich zo met de staat, dat zij als regeringspartijen zelfs een inreisverbod voor de buitenlanders overwoogen. Dit heeft op zijn minst resultaat gehad in het geval Otelo de Carvalho, hij kreeg wederom geen uitreisvisum van de Portugese regering. Een voorbeeld van de Duitse diplomatieke macht over het huidige West-Europa?

ONAFHANKELIJKHEID.

Dedijer benadrukte ook nog eens de onafhankelijkheid van de jury: "Wij zijn geen rechters in de formele zin, wij beschikken over geen dwangmaatregelen, wij hebben echter een morele autoriteit". Het gaat beslist niet om anti-Duitse vooroordelen, want is het niet een eeuwenoude praktijk in alle landen, mensen die er een andere mening op na houden te onderdrukken en uit te schakelen?"

De voorbeelden die bij de drie thema's opgevoerd werden en de sfeer waarin zij plaatsvonden, bewijzen echter, dat in de Bondsrepubliek Duitsland wel zeker iets bijzonders aan de hand is. Het tribunaal bleek in zijn eindoordeel woensdag 10 januari vooral moeite te hebben met het beoordelen van de censuur. Konkreet valt dan ook niet vast te stellen wanneer iemand besluit over iets wel of niet te berichten en of hij dat doet onder druk van bovenaf. In Duitsland is een kloof ontstaan tussen hen, die het verstandig achten over té kritische, linkse onderwerpen te zwijgen en hen die dat niet accepteren. Maar vindt er dan censuur plaats? Prof. Dieter

Richter, zei als deskundige er het volgende van:

"Wie over censuur praat, moet duidelijk maken wat hij daaronder verstaat. Art. 5 van de grondwet zegt: censuur vindt niet plaats. Het constitutionele hof heeft dit in 1972 bevestigd en eraan toegevoegd, dat daarmee alleen voor-censuur bedoeld kan zijn. Zo beschouwd vindt in Duitsland inderdaad geen censuur plaats en kritici die het tegendeel beweren kan hiermee het zwijgen worden opgelegd. Toch wijst de toevoeging van het woordje 'alleen' erop dat er ook een andere vorm van censuur bestaat, een censuur die achteraf plaats vindt. Kranten worden in beslaggenomen, uitgeverij en schrijvers aangeklaagd, boeken uit bibliotheken verwijderd."

In de Bondsrepubliek en West-Berlijn vonden tussen 1975 en 1977 jaarlijks 2.400 justitiële onderzoeken plaats n.a.v. politieke uitingen, uitmondend in jaarlijks 500 tot 800 processen, vnl. uiteraard gericht tegen links. Voorbeelden waren er dus genoeg.

BLATT.

De advokate Machteld Düsing schilderde o.a. het geval van het Münchener tijdschrift Blatt. Regelmatig wordt het door de justitie aangeklaagd na het publiceren van kritische artikelen. Een artikel in nr. 56 over het wel erg hoge aantal dodelijke schoten uit de revolvers van de plaatselijke politie, waarin ook de vraag werd gesteld waarom de bewuste politiebeamten bijna nooit of zeer mild bestraft werden, werd beloond met een uiteindelijk straf van 2000 DM voor de verantwoordelijke redakteur wegens 'lasterlijke aantasting van in de Bondsrepubliek werkzame politiebeamten'. Twee nummers verder wordt er ingegaan op de inbeslagname van het Bommi-Baumann-boek. Men schrijft hierin dat door de vreselijke boekenrazzia het voor de uitgeverij en de drukkerij onmogelijk is verder te werken. (Twee vrachtauto's met materiaal zijn toen in beslag genomen.)

'Op deze wijze, die elke diktatuur in de wereld tot eer zou strekken, hoopt ons 'vrije rechtsstaatsapparaat' politiek ongeliefde literatuur monddood te maken en het economische bestaan van producent en verkoper regelrecht te vernietigen'. Door toevoeging van dit commentaar wordt de schrijver aangeklaagd en veroordeeld.

AGIT.

De advocaat Riemann deed het woord voor een viertal drukkers uit Berlijn, die waarschijnlijk de meest trieste slachtoffers zijn geworden van censuur achteraf.

In Berlijn verscheen vanaf 1974 het Info-Bug, een weekblad van de Berlijnse Ondogmatische Groepen. In deze krant kon iedereen, die iets op het hart had, schrijven. Over de anti-kernbeweging, buurt-akties, vrouwenbevrijding of de aanleg van de autobaan dwars door de stad. Maar uiteraard ook over de akties van de RAF, de 2de Juni-beweging en de Revolutionaire Cellen. Er bestond geen vaste redaktie maar een wisselende groep mensen die de binnengekomen kopij ordende en tot een krant samenstelde. Info-Bug groeide uit tot een waar discussie-orgaan en was tamelijk populair. (oplage 3.000)

Nadat er echter verklaringen nav. de moord op Buback waren gepubliceerd, begon de plaatselijke, rechtse Springer-pers een hetze-kampanje tegen het blad, daarbij over het hoofd ziende dat velen in het blad zich distantiëerden van de terreurakties en een open discussie trachtten aan te gaan. Sinds die tijd werd Info regelmatig na politievallen in beslag genomen. Daar er echter geen vaste redaktie of verantwoordelijke uitgever bestond, kon er niemand aangeklaagd worden wegens het verspreiden van terroristische geschriften. De oplossing werd na enige maanden gevonden in het arresteren van de drukkers.

Drie mannen en een vrouw, die werkten bij de Agit-drukkerij, werden 17 oktober 1977 gearresteerd voor het uitvoeren van een opdracht van derden. Een opdracht zoals ze die ook uitvoerden voor bv. Amnesty International, buurt-komitees en de Evangelische Kerk. Na 9 maanden voorarrest voor drie van hen (één werd na 2 weken op een borgsom van 10.000DM vrijgelaten), startte 12 juni het proces. Voor het eerst wordt er nu een 'terroristenproces' gevoerd tegen mensen die geen terroristische activiteiten hebben begaan.

De verdediging moet nu bewijzen dat niemand na het lezen van Info-Bug tot gewelddaden verleid is in plaats van dat de aanklager moet bewijzen dat dit wel het geval is geweest. De bewijslast is dus omgekeerd. Het is ook voor de eerste keer dat §88a, die eerder tegen auteurs, uitgevers en boekhandels werd gebruikt, ook tegen drukkers wordt ingezet. De argumenten die door de justitie worden aangedragen, zijn zeer opmerkelijk. De Agit-drukpers worden er nl. van beschuldigd geen censuur te hebben toegepast. Toen enige jaren geleden echter de drukkers van de Bildzeitung in staking gingen omdat zij weigerden een artikel te drukken, waarvan zij vonden, dat het tegen henzelf gericht was, besliste de rechter dat het drukken van een krant een zuiver technische handeling is, en er moest gedrukt worden. Nu wordt het viertal verweten onderdeel uit te maken van dezelfde kring als waaruit het Info-Bug-team stamde, de zgn. 'Simpatisanten'.

Bewezen wordt dit door belachelijke feiten: de Agit-drukkerij was een kollektief en enkele verdachten woonden in een woongemeenschap uiterst verdacht dus.

Dit soort argumenten kon men tijdens het gehele Russell-Tribunaal beluisteren. Wanneer een gerenommeerde krant een 2de Juni-verklaring publiceerde, gebeurde er niets: verscheen exakt dezelfde tekst in een links stadsblad, dan werd direct de plaatselijke boekwinkel omgewoeld en de verantwoordelijke aangeklaagd.

Het lijkt er dan ook sterk op, dat de uiteindelijke bedoeling is het wel uit je hoofd te laten kritisch links drukwerk te vervaardigen of te verspreiden.

De Duitse overheid stelt met processen als deze harde voorbeelden, want zelfs al worden de vier vrijgesproken, dan is het gelukt het bedrijf economisch bijna kapot te maken, de proceskosten bedragen tot nu toe al meer dan 100.000DM.

VERDEDIGING IN DE KNEL.

Door de kriminalisering van de Agit-drukpers kregen ze ook te maken met het tweede thema van het tribunaal: de beperking van de rechten van beklaagden en advocaten. De wetten die deze handelingen rechtvaardigen moesten, zijn de afgelopen jaren bijna als hamerstukken door de Duitse Bondsdag aangenomen.

§146: Gemeenschappelijke verdediging.

Was het vroeger mogelijk een aantal advocaten meerdere aanklagers met gemeenschappelijke belangen verdedigden, nu is er één advocaat voor één verdachte.

Het is dus nu moeilijker geworden de verdediging als team aan te pakken. In praktijk was deze § uiteraard gericht tegen bv. het bekende buro-Croissant, dat in de RAF-processen de gemeenschappelijke verdediging op zich nam.

Opmerkelijk is dat de staat zich wel steeds meer ging specialiseren. Er werd aan de zijde van de aanklagers een groep gevormd, die steeds opnieuw zijn kennis mocht inzetten bij verschillende processen. De gelijkheid tussen aanklager en verdediging, een traditioneel principe van het procesrecht, werd hiermede doorbroken.

§138a. Uitsluiting van de verdediging.

Bestaat de 'dringende verdenking' dat een verdediger zich teveel identificeert met de verdachte en bewijzen 'bepaalde feiten' dat hij met kollega's kontakten onderhoudt dan kan deze verdediger zelf aangeklaagd worden wegens terroristische vereniging. Op deze manier is een beklagde snel van zijn advocaat beroofd. Het verhindert een geëngageerde kollega meestal in de bres te springen, uit angst voor bovengenoemde §146.

§321a. Vroeger vonden de zittingen van een proces slechts doorgang wanneer de verdachte aanwezig was. Nu kunnen de verhandelingen ook plaatsvinden als de aangeklaagde niet bij machte is het proces te volgen. De § is in het leven geroepen om niet gestoord te worden door weer zo'n lastige hongerstaker.

§148. Kontakt met de beschuldigde. De controle op het schriftelijk verkeer maakt het nauwelijks nog mogelijk een proces voor te bereiden. Daarnaast is het ook gekkenwerk geworden dit mondeling te doen. De glazen, dubbele scheidingwand maakt het onmogelijk normaal te communiceren.

§ 245. De omvang van het getuigenverhoor.

Het gerechtshof is nu gemachtigd het aantal getuigenverhooren en bewijzen te reduceren. Het systeem van het bewijsrecht is hierdoor omvergeworpen. Na de bovengenoemde wetswijzigingen is dit wel de meest ingrijpende aantasting. Zo'n 25 verdere bijschavingen van oude of nieuwe ingevoerde wetten,

zoals het beruchte 'Kontaktsperre' gesetz, die het mogelijk maakt de gevangene totaal te isoleren van de buitenwereld, maken het steeds moeilijker de verdediging te voeren. Op het tribunaal getuigde oa. Hans Heinz Heldmann, advocaat van de in Stammheim omgekomen Andreas Baader. Na langdurige intimidatie gaf hij de verdediging op. Bij elk bezoek aan de gevangenis moest hij zich totaal ontkleden, werden 'alle openingen' van het lichaam geïnspecteerd en zijn akteantas onderzocht. Maanden later kreeg hij een rekening van de gevangenisautoriteiten: 16.000DM voor het controleren van de verdediging.

Foto: Bevrijding

Doordat op indringende wijze de positie van de verdediging werd behandeld, kwam uiteindelijk toch ook de positie van de gevangenen van de Rote Armee Fraktion en de 2de Juni-beweging aan de orde. Ondersteuningsgroepen hebben in het verleden vaak op een behandeling voor het tribunaal aangedrongen. Tijdens de vorige zitting in Frankfurt werd een kerk bezet om deze eis kracht bij te zetten. En ook nu werd buiten het tribunaal een meeting georganiseerd waar familieleden en ex-gevangenen aandacht vroegen voor de situatie van deze gevangenen. Het Russell-Tribunaal heeft uiteindelijk toch het totale isolement waarin zij verkeren veroordeeld. Een onverwachte gelukkige stap omdat men voorheen altijd de indruk wkte zich liever niet te branden aan dit natelige onderwerp.

WIENS VEILIGHEID?

Het Russell-Tribunaal boog zich verder over de steeds meer oprukkende binnenlandse veiligheids-

dienst. In 1972 nam deze dienst zijn supergeheugen in gebruik, NADIS, het Nachrichten Dienstliches Informationssystem. De vroegere minister van binnenlandse zaken, Maihofer sprak ooit trots van een informatiesysteem zonder weerga in de wereld. Waar je al niet trots op kan zijn! Advocaat Jens Brückner deed enige gegevens uit de doeken betreffende deze perfecte burgerbewaking. Niet slechts de gegevens van meer dan 2 miljoen inwoners staan direct ter beschikking, doordat een koppeling naar verschillende andere computers mogelijk is, zoals die van de inlichtingendienst, jus-

Evansals de samenwerking met de buitenlandse diensten, zoals bv. de CIA en de in Iran zo gehate SAVAK. Toch is het gemak waarmee de Duitse diensten Europa's grenzen overschrijden frappant. Vier beamten van Herolds dienst werken bv. kontinu op de Parijse luchthaven Orly aan een computer, die ingevoerde feiten direct in Duitsland natrekt. Tijdens de Schleyer-affaire trok de Duitse opsporingsdienst naar Mallorca met draagbare apparatuur, die via telefoonlijnen aan de recherche-centrale gekoppeld kon worden. 70.000 hotelformulieren werden op deze manier nagetrokken. Het leverde geen Schleyer ontvoerders op, maar wel 80 'gewone' criminelen. Indeze periode zou er in Rotterdam een soortgelijke aktie plaats gevonden hebben. Doordat het steeds moeilijker wordt controle op de activiteiten van de West-Duitse geheime diensten uit te oefenen, ontstaat het gevaar, dat er een soort 'geheime regering' zoals de jury het noemde, ontstaat. Een regering met steeds meer leden.

De landelijke binnenlandse veiligheidsdienst alleen al groei van 1.016 medewerkers en een begroting van 29,9 miljoen DM in 1969 tot 2.115 medewerkers en een begroting die de 100 miljoen DM gepasseerd is in 1978. Dezelfde verhoudingen gelden voor diensten van de deelstaten.

Of het uiteindelijk oordeel van de jury, dat de rechten van de mens in Duitsland geschonden worden, enige invloed op de binnenlandse politiek kan hebben, blijft te betwijfelen. Het tribunaal moet misschien meer beschouwd worden als een steun in de rug voor hen, die trachten te voorkomen dat de democratische rechtsstaat afglijdt naar een autoritaire staat. Het valt toe te juichen dat besloten is een internationale kommissie te vormen die zich blijvend met de ontwikkelingen in de BRD zal bezighouden. Slechts de publieke opinie kan voorkomen dat steeds meer mensen verdwalen in het snel groeiend bos van vrijheidsbeperkende wetten van onze oosterburen.

CELAM:DERDE BISSCHOPPENCONFERENTIE VAN LATIJNSAMERIKA

Zondag 28 jan. begon in Puebla (Mexico) de veertien durende bisschoppenconferentie van Latijnsamerika (Celam). Na CELAM I, in 1955 georganiseerd in Rio de Janeiro, o.a. op initiatief van Dom Helder Camara, na Celam II, gehouden in Medellin in '68, waardoor het gebruik van linkse theoriën en middelen in de werking van priesters mogelijk werden, lijken een aantal uitspraken van Jan-Paul II een afremmen van de door Celam II geopende mogelijkheden.

VOORGESCHIEDENIS.

Het politiek activisme van veel linkse priesters in Latijnsamerika, gaande van de vorming van vakbonden tot een actieve deelname aan gewapende guerilla activiteiten was reeds lang een doorn in het oog van TRUJILLO, Columbiëans bisschop en secretaris van de Algemene Latijnsamerikaanse bisschoppenconferenties. Onder zijn leiding werd in '76 te Rome een document uitgewerkt om politieke activiteiten van de katholieke clerus te veroordelen. Trujillo staat in nauw verband met Veke-mans, publicist bij Alternatief, Vlaams jezuiet, en berucht om zijn deelname aan omkoppraktijken van ITT ter voorbereiding van de val van Allende. Onder leiding van deze twee uiterst rechtse figuren werden twee werkdocumenten uitgegeven, ter voorbereiding van Puebla, waarin Marxisme en Kristendom onverzoeenbaar werden genoemd en militaire diktaturen als noodzakelijk worden beschouwd. Deze werkdocumenten werden gesponsord door Noordamerikaanse bedrijven en gratis opgestuurd aan alle deelnemers van Puebla.

Bij de onmiddellijke voorbereiding van de conferentie stelde men eerst Puerto-Rico voor, het enige land waar nog een noordamerikaans reispas vereist is, en later het Vaticaan zelf waar alle linkse krachten zouden geweerd worden en waar vanuit een machtspositie over de arbeidssituatie en de caritatieve hulpverlening zou gesproken worden. Puebla werd een compromisplaats. Dit belet echter niet dat heel wat progressieve figuren van Medellin ook daar buiten moeten blijven, terwijl een Werenfried van Straten, spekpater, anti-kommunist, financierder van

Lefebvre, en Norbertijn in de abdij van Tongerlo, zonder problemen op de conferentie aanwezig is. Niet te ontwijken progressieve figuren werden wel als expert toegelaten, wat hen echter geen stemrecht geeft. Voor het installeren van elektronische apparatuur bood ITT graag haar katholieke diensten aan.

DE PAUS.

Drie uitspraken van de paus zijn belangrijk: op de eerste plaats reageert hij tegen de idee dat de materiële situatie van duizenden Latijnsamerikanen door economische maatregelen op te lossen zijn. Hiermee zet hij alle Marxistische geïnspireerde priesters een hak. Het houdt een verwerping in van de ideeën van de bevrijdingstheologie waarop deze laatsten zich steunen om effectief klassenstrijd te voeren. Deze theologische richting legt uit dat materiële situaties juist van structurele aard zijn, (eigen aan de kapitalistische uitbuiting) waarvoor de individuele schuld niet kan ingeroepen worden. Het enige antwoord hierop is georganiseerd de kapitalistische structuur bestrijden. Deze strijd is mogelijk omdat het begrip naastenliefde zo wordt vertaald dat de verdrukte méér uw naaste is: dan de verdrukker, die meer vatbaar is voor dreigend wapengekletter dan zich te laten beïnvloeden door broederlijk overleg.

Een tweede uitspraak is de nu al beruchte zin: Kristus is geen politicus. Duidelijk liet hij verstaan dat Kristus met de armen is. Maar wanneer de armen hun situatie politiek vertalen, of het nu gaat om het opeisen van vakbonds-

rechten, sociale rechtvaardigheid, of het verwerven van officieel erkende voordelen, dan ziet Kristus hen liever hun armoede en onderdrukking in lijdzame verdraagszaamheid ondergaan. Het politiek opeisen van rechten voor de onderdrukte is niet nodig. Maar wat nu wél juridisch moet vastliggen en moet bestraft kunnen worden zijn de regels en de inbreuken op het naleven van de etische stellingen van de kerk i.v.m. abortus, echtscheiding en de integriteit van het gezin. Het a-politiek karakter van Jan-Paul II belet hem echter niet toe te stemmen in de bemiddeling bij het conflict tussen Chili en Argentinië, volgend jaar waarschijnlijk de vergaderingen van de V.N. bij te wonen, en te praten met zowat alle ministers van buitenlandse zaken van Centraal-Amerika, die zijn politieke uitspraak gebruiken om de ontzetting uit het ambt aan te vragen van die bisschoppen die zich met politiek oppositioneel werk bezig houden. De vraag is maar of de paus zich bij een mogelijk bezoek aan Polen, waar de kerk een politieke traditie heeft, zich aan eenzelfde uitspraak zal durven wagen.

Deze eerste twee uitspraken zijn dan ook een kaakslag voor alle katholieken die zich stelselmatig tegen elk politiek misdrijf hebben verzet: de staatsgrepen in Bolivia (1971), in Honduras, El Salvador, Uruguay en Guatemala (1972), in Chili (1973) en in Argentinië (1976) werden door hen bestreden omdat ze een bedreiging zijn voor de oplossing van het armoedeprobleem en tot nu toe enkel de Europese en Noordamerikaanse bedrijven financieel voordeel verschaffen. Tegelijkertijd ook een kaakslag voor de meer dan 1500 religieuzen die door deze regimes om hun politiek-religieus werk verbannen, gemarteld of vermoord werden.

Een derde uitspraak van de paus omvat zijn duidelijk naar voor gebrachte gevoelens van solidariteit met armen en arbeiders, met hun onderdrukte situatie. Het uitspreken van het recht op een rechtvaardig loon, op vakbonden, en de herverdeling van de landbouwgrond, maakt hem simpatic.

Dat dit apolitiek moet gebeuren speelt in de kaarten van het Europese en Noordamerikaans kapitaal, wiens ongebreidelde macht men al jaren met een codex van goed gedrag aan banden probeert te leggen.

Deze tegenstellingen komen duidelijk naar voor bij het bezoek van de paus aan de indianen van Oaxaca. Ontroerd, met een cowboy- of verenhoed op zijn Poolse hoofd aanhoort hij hun klachten, maar Samuel Ruiz, die zich al jaren inzet voor de oplossing van hun problemen, werd niet toegelaten op de conferentie van Puebla.

Ook al lijkt de houding van de paus verzoenend, en ook al doet hij uitspraken die zowel rechts als links bevredigen, toch opteert hij als kerkvorst eerder voor een verzoenende dan voor een strijdende kerk. De eenheid van de kerk waarover hij als paus moet waken, maakt het hem moeilijk een strijdend geloof te aanvaarden. Ook al schiet hij daardoor in eigen linkse rangen.

WILLEM DOSMA:

EEN POLITIEKE GEVANGENE IN NEDERLAND

Willem moest 7 nov. jl. opkomen voor de vervulling van zijn militaire dienst. Sinds die tijd leefde hij ondergedoken, tot 22 nov., toen hij zich tijdens een bezettingsactie op het ministerie van defensie demonstratief aangaf bij de Koninklijke Maréchaussee. In afwachting van zijn proces zit hij in voorarrest in de militaire strafgevangenis in Nieuwersluis. In eenzame opsluiting. Gemiddeld een uur per dag gelucht en onderworpen aan talloze vrijheidsbeperkingen, censuur en toezicht tijdens het bezoekuur. In februari 1976 deed Willem een beroep op de wet Gewetensbezwaarden Militaire Dienst (wet GMD). Dat Willem zijn gewetensbezwaren anders omschreef dan 'bezwaar tegen oorlogsgeweld' is hem door

de beoordelingscommissie kwalijk genomen. Dat waren bezwaren tegen het leger als internationaal economisch machtsinstrument van de rijken en sterken op deze wereld. Bezwaren tegen inzet van legers, of door het Westen of door het Oosten gesteunde derdewereld-legers in de machtsstrijd van de neokolonialisten in de derde wereld. Bezwaren tegen het leger als onderdeel van de koude oorlog, de wapenwedloop. Bezwaren tegen de commerciële uitbuiting van oorlog door wapenfabrikanten. De commissie plaatste deze bewaaren terecht onder de noemer 'politiek', maar dat schijnt aspirant-dienstplichtigen verboden te zijn. Willem werd zodoende niet erkend. Willem zag toebe helemaal af van verder gebruik van de wet GMD,

want blijkbaar kunnen hiermee alleen maar jongens met een bezwaard geweten geruisloos naar een apolitieke plaats worden gemanoeuvreerd. Hun vervangende sociale dienst is weliswaar ontelbare malen nuttiger dan die als moordenaar en mensenslager. Voor het ministerie van oorlog zijn ze veilig wegge-moffeld. Daarom bleef voor Willem slechts totale dienstweigering over. Dit echter is in Nederland niet mogelijk. Op zijn proces loopt Willem zeer grote kans tot 14 maanden gevangenisstraf te worden veroordeeld. Dan, maar ook nu al tijdens zijn voorarrest in isolement, kan Willem terecht een politiek gevangene genoemd worden. Voor wie dacht dat die er in West-Europa niet bestonden.

RECHT OP ABORTUS - ANTI- CONCEPTIE. TEGEN GEDWONGEN STERILISA- TIE. DE VROUW BESLIST.

Nergens in de wereld beslist de vrouw volledig over haar eigen vruchtbaarheid, over het al dan niet hebben van kinderen in de door haar gewenste omstandigheden. Miljoenen vrouwen lopen het risico van blijvende verminking en van de dood omdat de wet, de staat, de kerk hen het recht op legale abortus in goede omstandigheden ontzegt. De vrouwen ondergaan de verminkingen van klandestiene abortus, ze worden soms gevangen genomen en steeds vernederd wanneer ze voor het recht voor abortus opkomen. Vele vrouwen bijvoorbeeld in Portugal, Spanje, de Magreb, Italië en Ierland moeten zeer dure reizen maken naar het buitenland om abortus in veiliger omstandigheden te bekomen. Een ongeloflijk aantal vrouwen sterft elk jaar door klandestiene abortus, en dat terwijl iedereen weet dat een zwangerschapsonderbreking in goede omstandigheden een ingreep zonder gevaar is.

In bepaalde landen zoals Zwitserland, Nederland, de Duitse Bondsrepubliek, en België is abortus nog steeds bij de wet verboden. Maar in de praktijk wordt abortus min of meer toegelaten. Op die manier weigert men aan de vrouwen het RECHT op controle van hun eigen lichaam en deze wettelijke beperking brengt mee dat de prijs van de ingreep zeer hoog kan liggen en dat de vrouwen een traumatiserende en schuld opwekkende ervaring doormaken.

In talrijke landen bestaat er GEEN ENKELE recht op abortus, en de vrouwen die toch beslissen een abortus te hebben, lopen het risico van zware straffen. In andere landen werd dit recht toegekend maar daarna weer afgeschaft. Israël is bijvoorbeeld op het punt om het recht op abortus te beperken tot de vrouwen wier leven in gevaar is en in Nieuw-Zeeland laat de nieuwe wet abortus slechts in een zeer beperkt aantal gevallen toe, zelfs niet in het geval van verkrachting. Chileense vrouwen die door hun gevangenisbewakers werden verkracht kunnen geen abortus krijgen door een nieuwe wet die mensenrechten toekent aan de foetus. In Oost-Europa schuift men nu het argument naar voor dat het recht van de vrouw om zelf te beslissen op de tweede plaats komt na het staatsbelang met zijn economische en demografische noodwendigheden. In Roemenië en Hongarije is abortus en anti-conceptie nu moeilijker te verkrijgen.

Programma's van geboortebeperking in bepaalde gebieden van Latijns-Amerika, Afrika en India en ook bij vrouwen van minderheidsgroepen in de V.S. en Europa proberen vrouwen onder druk sterilisatie en anti-conceptie op te leggen. In Puerto Rico bijvoorbeeld zijn 35% van de vrouwen die kinderen kunnen krijgen gesteriliseerd. Het is een leugen wanneer men aan de vrouwen zegt dat de armoede veroorzaakt is door "overbevolking", en de economische hulp uit het buitenland gaat gepaard met een oproep tot geboortebeperking. In vele landen worden de dokters meer betaald om sterilisatie uit te voeren dan om informatie over anticonceptie te verspreiden.

Overall is gedwongen sterilisatie een instrument van racistische politiek. Informatie en mogelijkheden tot anticonceptie blijven vaak een voorrecht van de rijken. Men zet het onderzoek naar veilige en schadeloze anticonceptie niet meer verder omdat dit onder controle staat van multinationale farmaceutische trusts. Deze bepalen hun prioriteiten niet in functie van de noden van de vrouwen, maar volgens wat hen de grootste winst oplevert. Neveneffecten van voorbehoedsmiddelen worden soms geheim gehouden en veroorzaken bij sommige vrouwen ernstige ziekten. Men raadt het gebruik van voorbehoedsmiddelen sterk af aan minderjarigen en in vele landen is er formeel verbod op publiciteit over anticonceptie zowel op TV als in de pers.

Gevaarlijke werkomstandigheden, giftige stoffen in het milieu die men in oorlogen gebruikt, beïnvloeden de voortplantingsorganen van de vrouw en veroorzaken miskramen. De ontploffing van dioxine in Seveso in Italië en de verstuiwing van ontbladeringsmiddelen door de V.S. in Noord-Viëtnam zijn de oorzaak geweest van de talrijke miskramen en ernstige misvormingen bij de foetus.

De wetten, de seksistische houdingen dringen door in heel het leven van de vrouwen zowel op seksueel vlak als op het vlak van hun voortplantingsvermogen. In bepaalde landen, verminkt men de gelachtsorganen van de meisjes door infibulatie en clitoridectomie waardoor zij geen seksueel genot meer kunnen kennen als volwassenen. Homoseksualiteit wordt als abnormaal beschouwd en de moord op een ontrouwe echtgenote is geen

echte moord maar een "misdaad van de eer". De huwelijkswetten aanvaarden verkrachting binnen het huwelijk als normaal. In bepaalde landen wordt abortus alleen toegestaan wanneer een gehuwde vrouw van overspel wordt beschuldigd. De vrouwen mogen hun eigen seksualiteit niet vrij uiten omdat ze in een maatschappij leven die de vrije uiting van de seksualiteit veroordeelt en de kinderen die buiten het huwelijk geboren worden benadeelt.

De vrouwen staan niet geïsoleerd voor deze problemen. Overal in de wereld strijden vrouwen samen voor het recht op controle van hun eigen lichaam in goede omstandigheden, voor het recht om zelf te kunnen beslissen of en wanneer ze kinderen willen.

De strijd voor het wettelijk recht op abortus in veilige omstandigheden is door de vrouwenbeweging op gang gebracht. Maar deze strijd gaat alle individuen en bewegingen aan die vechten voor democratische rechten en voor sociale rechtvaardigheid. Het recht van de vrouwen op hun eigen lichaam - recht op anticonceptie, abortus en de weigering van gedwongen sterilisatie - is een internationaal probleem geworden waarvoor debatten en confrontaties in heel de wereld werden afgedwongen.

De krachten die zich tegen het recht op zelfstandige keuze door de vrouw verzetten, zijn machtig. Zij omvatten de regeringen, de kerken, het medisch korps, politieke partijen en de anti-abortus organisaties die in naam van de moraal van de vrouw verplichten te lijden en te sterven. De uitkomst van de strijd tegen deze krachten zal een grote invloed hebben op de strijd voor de elementaire mensenrechten.

De vrouwen eisen :

- Het recht op controle van ons eigen lichaam
- Het recht op anticonceptie
- Het recht op abortus
- Het recht om gedwongen sterilisatie te weigeren.

Wij roepen op :

- Tot een internationale solidariteitsdemonstratie ter ondersteuning van het recht van de vrouw om zelf te kiezen.
- Tot een massale mobilisatie van de vrouwen, de studenten en de jeugd, de arbeiders en de arbeidersbeweging, de politieke en humanitaire organisaties, de organisaties van gastarbeiders, om deze oproep te steunen voor een internationale akkoord op 31 maart 1979 : voor het recht van de vrouw op anticonceptie en abortus en tegen gedwongen sterilisatie.

BELGIE BESTENDIGT EN VER- ZEKERT DE APARTHEID-MIS- DAAD.

Het sociaal-economisch kernkabinet besliste op 1 februari over het unaniem-kontrakt met Zuid-Afrika. De tussenkomst van de Delcredere dienst werd er goedgekeurd... SYNATOM, de privémaatschappij die optreedt voor rekening van de Belgische elektriciteitsproducenten, heeft in maart 1978 een langlopend kontrakt van ongeveer 5 miljard frank afgesloten met de Zuidafrikaanse HARMONY GOLD MINING CY Ltd. Daarenboven heeft SYNATOM een renteloze lening toegestaan aan het Zuidafrikaans bedrijf. De ontwikkeling van de mijn-exploitatie in Zuid-Afrika op lange termijn en de uitbouw van de noodzakelijke installaties voor de Zuidafrikaanse uraniumproductie wordt hiermee rechtstreeks een hand toegestoken.

De Belgische Delcredere dienst, die onder de bevoegdheid valt van minister van Economische Zaken CLAES, verzekert het Synatom-kontrakt tegen politieke en financiële risico's. Minister Claes gaf zijn goedkeuring hieraan en het sociaal-economisch kernkabinet bevestigde dit. Konkreet betekent dit dat de Delcredere dienst financieel borg staat voor de apartheid in Zuid-Afrika !

Dit uraniumkontrakt verhoogt immers duidelijk de militaire capaciteit van het racistische regime. De noodzakelijke technologie en know-how voor het Zuid-Afrikaans militair-industrieel kompleks wordt met dit kontrakt bevorderd. De bouw van de uranium-verrijkingsfabriek in Zuid-Afrika toont dat aan. Met een verrijkingsfabriek kan Zuid-Afrika zelf kernwapens gaan maken. Ze hebben al een kleine proeffabriek, maar om deze zeer grote fabriek te kunnen bouwen hebben zij de technologie nodig voor het op grote schaal vervaardigen van verrijkt uranium, en de technologie om de onderdelen van de fabriek te maken. Zuid-Afrika heeft ook erg veel geld nodig. Het gaat niet alleen om de fabriek, maar om een reeks samenhangende projecten, te beginnen in de mijnen, en het betekent in zijn totaliteit een enorme uitgave.

Daarom, als België een renteloze lening toestaat aan Zuid-Afrika, - en met de goedkeuring van de risikodekking van Delcredere aan Synatom is het zo ver - betekent dat, dat het Zuidafrikaans racistische regime dat bedrag uit eigen bronnen kan vrijmaken en gebruiken voor de ontwikkeling op atoomgebied.

De bedreiging die van deze ontwikkeling uitgaat is heel wettelijk en direct, niet iets van de toekomst. Kijk maar naar de uitspraken van de laatste paar weken. Het hoofd van de 'Atomic Energy Board' van Zuid-Afrika, de heer Roux, heeft gezegd : "Ons nucleair programma is vreedzaam totdat de regering anders beslist"...

Het is onduidelijk dat België, uitgerekend in het Jaar van de Anti-apartheid, het racistische regime mee overeind houdt.

Het Aktiekomitee Zuidelijk Afrika protesteert hiertegen.

AKZA
Aktiekomitee Zuidelijk Afrika
M. Theresiastraat 93
3000 LEUVEN.

PERSKOMMUNIEKE VAN HET INITIATIEFKOMITEE VOOR DE VERDEDIGING VAN DE VREDE IN EUROPA. (IKOVE)

Het Ikove - Initiatiefkomitee voor de verdediging van de vrede in Europa - veroordeelt ten stelligste de invasie in Cambodja door de Vietnamese troepen (onder het mom van een interne rebellie). Hoe men het interne regime van Cambodja ook beoordeelt, de publieke opinie en de internationale gemeenschap kunnen niet toelaten dat een land zich het recht toewijgt tussen te komen in de binnenlandse zaken van een ander land onder het voorwendsel de vrijheid er opnieuw te herstellen.

Zijn de Verenigde Staten ook niet tussengekomen in Vietnam in naam van de vrijheid? En is de Sovjet-Unie niet in naam van het socialisme tussen gekomen in Tsjecho-Slowakije in '68 Aanvaarden van wat nu gebeurd is in Cambodja, zal gelijk welke mogendheid het recht geven tussen te komen in de buurlanden onder het voorwendsel er de vrijheid, de vrede (!), de sociale vooruitgang enz. te herstellen. Deze gebeurtenis is des te ernstiger daar zij zich situeert in een internationale kontekst die steeds gevaarlijker wordt voor de vrede in de wereld. De Sovjet-Russische pers, die dit terrein reeds gedurende een jaar aan het voorbereiden was, laat er geen twijfel over bestaan dat de Sovjet-Unie deze invasie ten volle ondersteunt, terwijl op hetzelfde ogenblik Moskou actief deelneemt aan de poging tot volkerenmoord in Eritrea. In deze periode verliest ook het interne konflikt in Iran meer en meer van zijn nationaal karakter: de mogelijkheid van een Amerikaanse interventie neemt toe en

de Russische dreigingen worden nauwelijks nog verhuuld. Het Iranese volk alléén moet soeverein over zijn toekomst kunnen beslissen. Het Ikove voordeelt de toenemende interventies van de USSR in de binnenlandse aangelegenheden van andere landen en de dreigingen met interventie van de USA in de gebieden die zij als strategisch belangrijk voor hen beschouwen. Het Ikove vreest meer en meer dat deze rivaliteit uitloopt op een derde wereldoorlog, die Europa niet zal sparen, zelfs als op dit ogenblik de meest belangrijke konflikten plaats vinden in de derde wereld.

Ikove, Postbus 26, 1060 Brussel, tel.: 02/539.13.77.

DE BASKEN HEBBEN OOK HUN RECHTEN, MAAR NIET ALLE- MAAL TEGELIJK !!!

Sinds gisteren doet centralistisch Frankrijk weer zijn naam eer aan. In een blitz-operatie werden zeven Baskische politieke bannelingen over de grens gezet. Er bestaan geen Pyreneeën meer, dat beseffen de Basken nu meer dan ooit.

Tot gisteren konden Baskische activisten terecht in Noord-Baskenland (op Frans territorium) wanneer de grond hen in Zuid-Baskenland te heet onder de voeten werd. In "Frankrijk" genoten zij de status van politiek vluchteling. Daar is nu verandering in gekomen : Spanje is immers een democratisch land geworden ! Democratisch ???

- Baskenland wordt nog steeds bezet door een vreemde bezetingsmacht (onlangs nog versterkt met 2000 eenheden)
- In de Spaanse kerkers vertoeven er nog steeds tientallen Baskische politieke gevangenen.
- Alle mooie beloften ten spijt, geniet Baskenland nog steeds geen noemenswaardige autonomie.

NAAR DE BUITENWERELD TOE IS SPANJE EEN DEMOKRATISCH LAND GEWORDEN. VOOR DE BASKEN BLEEF HET BIJ EEN AUTORITAIRE DEMOKRATIE...

DE HEKSENJACHT OP DE BASKEN IS OPEN !

Sinds enkele maanden al laat de Franse oproerpolitie toe dat allerlei post-franquistische terreurorganisaties aanslagen plegen op Baskische vluchtelingen. Alles wijst erop dat de Franse overheid zelfs actief meehelpt om bepaalde "lastige" bannelingen een kopje kleiner te maken (cfr. het geval Argala). De guerrilleros de Cristo Rey, een extreem-rechtse terreurorganisatie, voelt zich in elk geval als een vis in het water in Frans-Baskenland.

ALS VLIAMINGEN ZIJN WIJ SOLIDAIR MET DE STRIJD VAN DE BASKEN VOOR ONAFHANKELIJKHEID EN SOCIALISME !

Arbeid-V.S.B., Vanderkelenstr. 27 3000 Leuven.

SOLDATENKRANT.

In het decembernummer van de soldatenkrant vindt men o.a. een verslag over de actie van Deense soldaten, die opkomen voor een rechtvaardiger loon, een veertig-uren week, een betere rechtszekerheid en strafregeling. In hetzelfde artikel wordt ook nader ingegaan op de F.U., het officiële inspraakorgaan van de Deense soldaat, dat noch de legeroverheid, noch de soldaten v.l.oening schenkt. Vandaar ook de vraag naar een soldatenvakbond. In een interview met enkele para's wordt even de sluier opgelicht over het optreden van de Belgische para's in Sjabbah. Dat het in het hospitaal van Soest niet allemaal goed en ei. is blijkt uit het derde artikel. Tevens krijgen we een voorbeeld-staaltje van administratieve briefwisseling en klasseringspolitiek. Tenslotte wordt er nog ingegaan op de hogere militairvergoedingen en op enkele vragen en antwoorden in het parkement n.a.v. legerproblemen.

Te bestellen: Soldatenkrant, VVDM, Naamsevest 28, 3000 Leuven.
losse nummers: 25 fr.
abonnement: min. 100fr. op ASLK ool-0380142-75.

BASISTEKST: stichting Léon Lésol.

In een klein brochure (8blz.) maakt men kennis met een autonome, socio-kulturele organisatie, die werkt vanuit een anti-kapitalistisch perspectief. Haar activiteiten die zeer ruim zijn, willen bijdragen tot het uitdragen van de revolutionaire marxistische ideeën en tot de ontvoogding van de arbeidersklasse. Verder vernemen we nog iets over de functionering en structuur van de Stichting. Het zwaartepunt ervan is de zelfstandige activiteit van de diverse basisgroepen. Het gaat dus om een federatieve structuur met autonomie in de basisgroepen. Ook wordt er ingegaan op de rol van het kongres en de stuurgroep, op de informatie-, service-, en beleids taak. Met een klein schets van het leven van Léon Lésol besluit deze basistekst, die te verkrijgen is op:

Stichting Léon Lésol,
Weeshuisstraat, 12, 14
1000 Brussel.
of: lange winkelstr. 32.
2000 Antwerpen.